

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. A. F., narozený X, státní příslušnost X, toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17.3.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2020 č.j. OAM-163/DS-PR-D04-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 17.3.2020 a soudu doručenou prostřednictvím elektronické pošty téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2020 č.j. OAM-163/DS-PR-D04-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že řízení o jeho

žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), jelikož žalovaný shledal, že podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění), (dále jen **Dublinké nařízení**), je státem příslušným k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu Rumunsko.

2. V žalobě zprvu žalobce obecně namítl jím shledaná porušení, kterých se měl žalovaný dopustit ve vztahu k jednotlivě uvedeným ustanovení zákonů, jednalo se o § 3, §50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 123b a § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a čl. 3 odst. 2 a čl. 28 Dublinkého nařízení. Uvedená ustanovení poté v žalobě dále rozvedl a konkretizoval.

Žalobce se žalobní argumentací obsaženou v podané žalobě domáhal přezkumu napadeného rozhodnutí po právní i skutkové stránce, včetně toho, jak bylo Dublinké nařízení žalovaným aplikováno. Nejdříve namítl pochybení žalovaného, který nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v rozsahu § 2 odst. 1 správního řádu, aby jeho rozhodnutí bylo v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, jelikož napadené rozhodnutí představuje porušení práv, které žalobci garantuje čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**), tedy že nikdo nesmí být mučen, podrobován nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu. Zároveň žalovaný nevzal v potaz tvrzení žalobce a bez opatření dalších důkazů pouze konstatoval, že *„Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu“*. Toto tvrzení žalovaného považoval žalobce za nepodložené obsahem spisu a zcela vytržené z reality žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. V důsledku nesprávného posouzení hrozí porušení práv garantovaných žalobci v čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž nesouhlasil s výkladem judikatury, na niž žalovaný odkázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 9.5.2019, č.j. 9 Azs 17/2018 – 28).

Dále žalobce namítl nedostatečné vypořádání se systematickými nedostatky azylového řízení v Rumunsku ze strany žalovaného. Za nedostačující a nepravdivé považoval v tomto smyslu zejména skutečnosti, že je Rumunsko demokratickou zemí, členem Evropské unie a dodržuje lidská práva a mezinárodní smlouvy. Tato tvrzení, jak dodal žalobce, však nevypovídají nic o azylovém řízení v Rumunsku. Současně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť takto obecně tvrzenými skutečnostmi o neexistenci systematických nedostatků nedostal žalovaný své povinnosti řádně odůvodnit skutečnosti, které ho k takovému závěru vedly. Za nedostatečnou považoval žalobce i Informaci ze dne 2.9.2019, týkající se azylového systému v Rumunsku. Poté popsal problémy, se kterými se žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku setkávají. Za primární problém označil potenciální zahlcení Rumunska v případě vyššího počtu žádostí. To by způsobilo nedostatek pobytových prostor v přijímacích střediscích pro žadatele. Vysoký počet žadatelů přisoudil žalobce situování hranic Rumunska, které jsou blízko vstupním místům uprchlíků. Další systémový nedostatek shledal v podfinancování azylové agendy, která se

projevuje i v počtu úředníků, kteří tuto agendu vykonávají. V souvislosti s tím podotkl, že v případě, kdyby se situace změnila a do Rumunska opět zamířil vyšší počet uprchlíků (což je s ohledem na konflikt na řecko-tureckých hranicích možné), nebylo by Rumunsko schopno tuto vlnu finančně ani v rámci správy zvládnout vyřešit. Za uspokojivou však neshledal žalobce ani současnou situaci. V současné době považuje za hlavní systematický nedostatek úroveň ubytovacích podmínek a přístup k jednání v rodném jazyce. K pobytovým podmínkám žalobce přestřel následující - naprostá absence hygieny spočívající ve všude přítomném hmyzu, nedostatek vybavení jako jsou lůžka, jejich špatný hygienický stav, stejně tak jako sprch a dalších zařízení. Ohledně špatné dostupnosti tlumočnických služeb žalobce sdělil, že je známo, že v Rumunsku je nedostatečný počet kvalifikovaných tlumočnicků, což způsobuje značné problémy při uplatňování práv. Výše uvedená porušení základních práv žadatelů jsou pouze demonstrativní, neboť Rumunsko, jak vyplývá z příložených zdrojů, trpí i dalšími nedostatky. Nicméně všechny tyto nedostatky měl ze zákona povinnost zjistit již žalovaný a následně je zohlednit ve svém rozhodnutí. Ačkoliv se žalovaný k systémovým nedostatkům v napadeném rozhodnutí vyjádřil, neshledal žalobce způsob, jakým tak žalovaný učinil, dostatečným. Na tomto místě považoval žalobce za vhodné poukázat také na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12), neboť i přesto, že se tento případ týkal odlišného skutkového stavu, některé obecnější závěry ESLP bylo potřeba zohlednit i v případě žalobce. Na závěr žalobce namítl, že pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení postačí domněnka systematických nedostatků, pokud je založená na existenci závažných důvodů. Tyto důvody považoval žalobce za prokázané z výše uvedených tvrzení. Současně žalobce sdělil, že veškerá svá tvrzení doložil odkazy na jejich zdroje, stejně, jak tomu měl učinit i žalovaný, jelikož právě na něm leželo důkazní břemeno. Ten však své povinnosti nedostál. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. Součástí podané žaloby učinil žalobce i návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením ze dne 9.4.2020, č.j. 60 Az 17/2020 -16, soud žalobě odkladný účinek nepřiznal a návrh zamítl. Usnesení nabylo právní moci dne 14.4.2020.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.3.2020 č.j. OAM-163/DS-PR-D04-2020** bylo rozhodnuto podle čl. 26 odst. 1 Dublinské nařízení tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, je Rumunsko; toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu, rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 13.2.2020 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice (dále jen **ČR**) a rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 15.2.2020, č.j. KRPK-14493-20/ČJ-2020-190022 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZZC. Tuto informaci obdržel žalovaný téhož dne. Po sejmutí otisků prstů a jejich porovnání v systému EUODAC bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu již v Rumunsku dne 29.11.2019.

Součástí informací poskytnutých Policií ČR, byl Protokol o podání vysvětlení ze dne 15.2.2020, č.j. KRPK-14493-16/ČJ-2020-190022, ve kterém žalobce sdělil následující skutečnosti. Ze X odcestoval do Turecka dne 31.8.2018. Jeho cílem je Švédsko, ve kterém žijí jeho příbuzní. Dne 12.9.2018 pokračoval z Turecka přes Řecko, Makedonii a Srbsko do

Rumunska. Cestovní doklady zahodil na turecko-řecké hranici. V Rumunsku pobýval v zařízení pro cizince Baia Mare u Temešváru. Chce do Německa a později do Švédska; z Rumunska pokračoval nelegálně v přívěsu kamionu do Německa a na území ČR byl zadržen policií, cítí se zdrav.

Dne 5.3.2020 byl s žalobcem proveden pohovor v rámci řízení dle Dublinského nařízení za přítomnosti tlumočníka do jazyka anglického. Žalobce během pohovoru uvedl následující skutečnosti. Ze X odcestoval dne 31.8.2018 z bezpečnostních důvodů. Poté popsál cestu ze X až do Rumunska. V Rumunsku mu byly odebrány otisky prstů, byly s ním provedeny pohovory o mezinárodní ochraně a jeho žádost byla zamítnuta. Jeho soudní odvolání v Rumunsku bylo také odmítnuto a bylo mu nařízeno opustit Rumunsko. Ubytován byl v zařízení pro cizince Baia Mare u Temešváru. Na pokojích byli ubytováni tři až čtyři cizinci. Když mu bylo nařízeno opustit Rumunsko, tak odešel do Švédska a na cestě byl zadržen policií v ČR. Ve Švédsku má dva bratry, dvě sestry a nevlastní matku. Cítí se zdrav. Chce být propuštěn a nechce se vrátit do Rumunska.

Žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR nepodal. Žalovaný současně vyloučil aplikovatelnost čl. 8-15 Dublinského nařízení.

Z informací získaných ze systému EURODAC bylo Rumunsko určeno jako příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Rumunsko je tak povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s čl. 18 Dublinského nařízení. Tímto byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Dublinského nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 17.2.2020 Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území. Dne 28.2.2020 obdržel žalovaný informaci, v níž Rumunsko uznalo svou příslušnost.

Následně žalovaný zjišťoval, zda v případě Rumunska existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 2.9.2019 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Rovněž žalovaný konstatoval, že na úrovni EU či jiných mezinárodních institucí nebyl přijat žádný dokument či rozhodnutí, který by deklarovalo systematické nedostatky bránící předávání cizinců v rámci Dublinského nařízení do Rumunska (jako je tomu činěno např. v případě Řecka). Poté žalovaný uvedl celou řadu argumentů a stanovisek, které nenasvědčovaly tomu, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu. Informace o zahájení řízení o mezinárodní ochraně s žalobcem v Rumunsku byla potvrzena jak žalobcem, tak Rumunskem samým. Žalobce nepředložil v průběhu řízení žádné relevantní důkazy či materiály, které by svědčily o systematických nedostacích v azylovém systému Rumunska. Žalovaný poté dospěl k závěru, že Rumunsko netrpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný dále podotkl, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s vyspělejšími zeměmi EU, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky.

Závěrem správní orgán konstatoval, že na základě zjištěných skutečností a z výpovědi žalobce vyplynulo, že nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby, ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, proto žalovaný nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Vzhledem k tomu, že byly naplněny podmínky pro postup podle Dublinského nařízení, kdy Rumunsko jako příslušný členský stát je povinno přijmout žalobce zpět, rozhodl žalovaný dle čl. 26 odst. 1 Dublinského nařízení tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, je Rumunsko. Toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu, rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 1.4.2020** uvedl, že se nedopustil v žalobě namítaných pochybení, když na stranách 3 - 4 napadeného rozhodnutí se zabýval hodnocením azylového systému v Rumunsku a přezkoumatelně došel k závěru, že rumunský azylový systém netrpí systémovými ani jinými vadami, které by přesun žalobce do Rumunska vylučovaly. Rovněž žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce stran účelového použití věty z rozsudku NSS, neboť i po citaci celého odstavce žalobcem nedochází ke změně jeho významu tak, jak jej vykládal žalovaný. K žalobcem spatřovaným nedostatkům, kterými trpí nebo může trpět azylový systém v Rumunsku, žalovaný sdělil, že odpovědí na tuto žalobcovu námitku budiž jeho vlastní slova, totiž že *„výše zmíněný scénář nemusí nastat“*. Žalobce dále poukazoval na problémy s ubytováním a tlumočením. K prvnímu žalovaný uvedl, že se žalobce výslovně zeptal, jakým způsobem byl v Rumunsku ubytován, avšak žalobce si na žádné systémové nedostatky nebo nelidské podmínky neztěžoval. Co se týkalo tlumočení, tak žalobce uvedl v příkladu jazyk, kterým žalobce nehovoří. Řízení je vedeno v angličtině, ne v kurdštině, na jejíž špatný překlad žalobce poukázal, a který je pro tento případ irelevantní. Žalovaný v závěru shrnul, že žalobce neposkytl žádné relevantní námítky, na základě kterých by dokázal tvrzené pochybení žalovaného, když poukázal pouze na hypotetické problémy, které „nastat ani nemusejí“ nebo na problémy, které se jej nijak netýkají, proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
6. Ze zasláního **správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.3.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 1.4.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.3.2020 žalobci předáno téhož dne.
7. **V replice žalobce ze dne 17.4.2020** poukázal žalobce na absenci vyjádření žalovaného k žalobní námitce týkající se pouhého konstatování žalovaného, že je Rumunsko zemí, která dodržuje mezinárodně právní závazky a smlouvy. To považoval žalobce za jednu z hlavních námitek, neboť toto tvrzení považoval za čistě abstraktní, irelevantní a nedokazující jakýkoliv materiální obraz (ne)dostatků azylového řízení v Rumunsku. Bylo tedy pochybením žalovaného, který uváděl pouze takto abstraktní podklady, na základě kterých usoudil, že v azylovém systému nedochází k žádným nedostatkům. Důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek přitom nesl primárně právě žalovaný. Bylo tedy druhořadé, že žalobce nijak výslovně nezpochybňoval kvalitu rumunského azylového řízení. Následně žalobce upozornil na současně panující situaci okolo pandemie způsobené COVID – 19, kterou je nutno sledovat a reflektovat ji při rozhodování ve věci, neboť předáním žalobce do Rumunska by mohlo dojít k ohrožení jeho zdraví. Dále žalobce uvedl, že ačkoliv dne

28.2.2020 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost, měl žalovaný s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území Rumunska zjišťovat, zda souhlas Rumunska nadále trvá, jelikož za dané situace není jasné, zda Rumunsko přijímá cizince dle Dublinského nařízení. Tuto povinnost má žalovaný vždy, bez ohledu na to, zda žadatel v rámci řízení uvede nějaké konkrétní skutečnosti, které by mu v návratu měly bránit. V souvislosti s tím poukázal žalobce na praxi Německa, které z důvodu pandemie virusu COVID-19 pozastavilo dublinské transfery do Itálie a uvedenou praxi zavedlo i Švýcarsko. Vzhledem k uvedenému není ani seznatelné, zda realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie je alespoň potenciálně reálné a možné. S ohledem na uvedené měl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí alespoň zvážit aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Jelikož tak žalovaný neučinil, chybí v napadeném rozhodnutí jakékoliv úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Proto shledal žalobce napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné a tudíž i nezákonné. Žalobce i nadále setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

8. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2020, ale soud shledal z níže uvedených důvodů, že žaloba není důvodná.
10. Dle čl. 26 odst. 1 Dublinského nařízení *„Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotýčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. Pokud dotčenou osobu zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, může se členský stát rozhodnout, že místo dotčené osobě oznámí toto rozhodnutí tomuto poradci a případně o něm vyrozumí dotčenou osobu.“*
11. Dle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v článcích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*
12. Podle § 11 odst. 2 zákona o azylu *„Řízení o předání do příslušného státu podle § 2 odst. 1 písm. d) se zahajuje z moci úřední. Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b)“.*

13. Žalobce nejdříve namítal nedostatečně zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu dle § 2 odst. 1 správního řádu. Současně s tím namítal, že tvrzení žalovaného nemají oporu ve správním spise. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Přičemž tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu dle § 2 odst. 1 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených výslechů žalobce, výpisů z evidencí (EURODAC), informací shromážděných v dokumentu Rumunsko Informace OAMP 2.9.2019 - Azylový systém, sdělení Rumunska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i z ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Rumunsku.
14. Soud dále nesouhlasí s tvrzením žalobce o nepřihlédnutí k jeho tvrzením a o nepodloženosti konstatování žalovaného *„Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu“*. V té části námitky týkající se vytýkaného nepřihlédnutí k žalobcovým tvrzením není soudu zřejmé, která tvrzení měl žalovaný nezohlednit, neboť ze správního spisu nevyplývají žádné žalobcem tvrzené skutečnosti, kterými by mohl ve smyslu výše citovaného tvrzení žalovaného zpochybňovat jeho věrohodnost. Soud také poukazuje na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení neuváděl žádné jeho osobě hrozící nebezpečí v případě předání do Rumunska. K tomu soud dále odkazuje na protokol o pohovoru ze dne 5.3.2020, kde se žalobce k otázce *„Jak hodnotíte toto ubytování“* (zařízení Bai Mare), vyjádřil *„I když tam byl život těžký, tak to nebylo tak špatné.“* Rovněž při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nesdělil nic, co by vyjadřovalo jeho nesouhlas se zjištěným stavem v Rumunsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nebo s použitými zdroji, z nichž žalovaný čerpal informace o azylovém systému v Rumunsku. K nepodloženosti tvrzení žalovaného soud uvádí, že citovaná pasáž napadeného rozhodnutí nachází svou oporu v dokumentu Rumunsko Informace OAMP 2.9.2019 - Azylový systém a přílehlavé judikatuře NSS a obecně přijímaných a uznávaných informací o Rumunsku (Rumunsko se řadí mezi státy bezpečného původu). Nelze tak přisvědčit žalobci, že tvrzení žalovaného nenacházejí oporu ve správním spise či nejsou jakkoliv jinak argumentačně podložena. Z těchto důvodů považuje soud tuto námitku také za nedůvodnou.
15. K vytýkanému účelovému vytrhávání fragmentů citované judikatury soud konstatuje, že v této věci nelze s žalobcem souhlasit. Ačkoliv žalovaný neuvedl celé znění citované části rozsudku, nepůsobí výklad úplného znění citované části rozsudku, jak jej citoval žalobce, nijak protichůdně vůči citované části žalovaným. Pokud tedy žalobce nyní uvádí celé znění bodu citovaného rozsudku, nemá toto počínání žádný vliv na jeho výklad či aplikaci, neboť v obou případech zůstává význam citované části ať žalovaným či žalobcem v celkovém kontextu neměnný. V daném případě tak jistě nedošlo k vytýkanému vytrhávání fragmentů vyjádřeného názoru či jeho desinterpretaci, tudíž ani tato námitka není důvodná.

16. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral systematickými nedostatky hrozícími žalobci v Rumunsku, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poté žalobce poukázal na jím konkrétně shledané systematické nedostatky hrozící žadatelům o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
17. Nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018 č.j. 6 Azs 117/2018 – 26 „*Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ (Citovaná judikatura vyjadřuje obdobné závěry, jako tomu bylo v žalovaném citovaném rozsudku NSS ze dne 9.5.2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28). Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12.1.2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit.*
18. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 2.9.2019 týkající se azylového systému v Rumunsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Rumunsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokument na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora či jiných

vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Rumunska, avšak žádné nezjistil. Dále žalovaný provedl s žalobcem pohovor v přítomnosti tlumočníka, z důvodu zjištění subjektivního vnímání tamějšího azylového systému, avšak z jeho obsahu nic nenasvědčovalo tomu, že by byl žalobce v Rumunsku vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Rovněž s těmito všemi shromážděnými podklady seznámil žalobce, ten se k nim nijak nevyjádřil. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Rumunsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Pokud žalobce i přes to považuje tyto získané údaje za příliš obecné, nic mu nebránilo uvést jím konkrétně shledané systémové nedostatky, neboť na území Rumunska pobýval v rámci tamějšího azylového systému a musel tak být s jeho nedostatky blízkce obeznámen. Je sice pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno tvrzení a důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vzbuzující důvod domnívat se, že azylový systém v Rumunsku trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení a musí nést negativní následky své pasivity v řízení před žalovaným. Nadto soud opakuje již jednou uvedené. Žalobce v protokolu o pohovoru ze dne 5.3.2020, na otázku „*Jak hodnotíte toto ubytování*“ (zařízení Bai Mare) odpověděl „*I když tam byl život těžký, tak to nebylo tak špatné.*“ a při seznámení s podklady pro rozhodnutí rovněž ničeho neuvedl. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Rumunsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalobce, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 2.9.2019 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Rumunsku.

19. Přesto považuje soud za vhodné vyjádřit se k aktuálně v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, neboť nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu.
20. Dle názoru soudu žalobcem namítaný systémový nedostatek týkající se podfinancování a možného zahlcení azylového systému v Rumunsku je neopodstatněný. Žalobce ve svých tvrzeních v podané žalobě pouze spekuluje o možných negativních scénářích, které by mohly nastat za určité žalobcem vykonstruované situace v budoucnu. Nicméně za současné situace se tato tvrzení nezdají ani v nejmenší míře pravděpodobná a současně

nelze předjímat závěry, které neskytají oporu v žádném podkladu pouze na základě hypotetického tvrzení. K námitce nekvalitního tlumočení soud konstatuje, že z žalobcem uváděného příkladu není soudu zřejmé, jakým konkrétním způsobem tento nedostatek žalobce shledává důvodným ve vztahu ke své osobě, neboť žalobce, jak sám uvedl, hovoří anglicky a X, přičemž jím uváděný příklad se týkal překladu z kurdštiny. Žalobce v Rumunsku již požádal o mezinárodní ochranu a prošel tamějším azylovým řízením, přičemž v žalobě nenamítl, že by mu jakkoliv bránila jazyková bariéra. Rovněž soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v současném řízení hovořil prostřednictvím tlumočnicka jazyka anglického; anglický jazyk jako jeden z nejrozšířenějších jazyků poskytuje rovněž širokou základnu tlumočnicků, kteří jsou hojně zastoupeni i v Rumunsku. Není tedy důvod domnívat se, že by žalobce nemohl z těchto důvodů uplatňovat v Rumunsku svá práva z důvodu jazykové bariéry. Co se týče hygienických podmínek, v této části se soud ztotožnil s tvrzením žalovaného, který uvedl: *„Je nutno poznamenat, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s vyspělejšími a nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky.“* K tomu soud dále odkazuje na protokol o pohovoru ze dne 5.3.2020, kde se žalobce k otázce *„Jak hodnotíte toto ubytování“* (zařízení Bai Mare) vyjádřil *„I když tam byl život těžký, tak to nebylo tak špatné.“* Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky, ne zcela srovnatelné s těmi v ČR, dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018 č.j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se soud vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle Nejvyššího správního soudu nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“*

21. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadeného rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy, neboť je prokázáno, že žalobci v Rumunsku žádné takové jím namítané nebezpečí nehrozí.
22. V replice ze dne 17.4.2020 žalobce upozornil na panující situaci okolo pandemie COVID – 19, zejména poukázal na možné ohrožení svého zdraví v průběhu přemístění a povinnost žalovaného zjistit, zda je předání stále možné a souhlas Rumunska s přijetím žalobce zpět i nadále trvá. K uvedenému soud konstatuje, že do dne vydání napadeného rozhodnutí Rumunsko svůj souhlas zpět nevzalo ani jinak neinformovalo ČR o zastavení přijímání

cizinců v rámci Dublinského nařízení. Rovněž v době vydání napadeného rozhodnutí neměl žalovaný důvod tyto skutečnosti zjišťovat, neboť v té době nebylo možné uvažovat, že by taková situace nastala. Nelze mu proto přikládat k tíži, že se v napadeném rozhodnutí s touto okolností nevypořádal. K upozornění žalobce soud dále konstatuje, že samotná existence pandemie ještě neznamená faktickou nemožnost realizace předání žalobce, neboť ta musí být provedena v určité lhůtě, v které mohou tyto skutečnosti pominout. Zároveň k tomu soud podotýká, že v současné době mu není známa žádná informace, dle které by nebylo možné předání realizovat. K žalobcem uváděným příkladům řešení této situace ze strany Německa soud dodává, že v případě Německa se jednalo o postup dobrovolný a opačný, neboť Německo přestalo předávat cizince do Itálie a nikoliv, že by Itálie odmítala cizince přijímat. Tyto příklady jsou ne zcela příléhavé k žalobcově situaci. Z těchto důvodů nepovažuje soud pandemii Covid-19 za překážku v realizaci předání žalobce do Rumunska. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že s ohledem na aktuální situaci, ke které je soud povinen z důvodu neustále se vyvíjejícího stavu přihlídnout, se jeví realizace předání nadmíru jistou, neboť již dochází k postupnému rozvolňování opatření přijímaných s pandemií Covid-19 a otevírání státních hranic. Soud proto neshledal tato tvrzení žalobce za způsobilá jakkoliv ovlivnit správnost a realizovatelnost napadeného rozhodnutí.

23. Na samý závěr své argumentace soud uvádí, že na aplikaci žalobcem požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Uvedené nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku srchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“* Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou. Představa žalobce, jaké úrovně by dle něho měl dosahovat azylový systém v Rumunsku, však není důvodem pro vyhovění jeho žalobě.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné

náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 18. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně